

[Udenrigsministeren.]

dette nødråb, faktisk er kommet frem, men det synes desværre at være sikkert, at FNs sekretariat ikke har taget noget skridt i denne sag.

Jeg er altså ude af stand til at udtale mig om, hvorledes det ligger på dette punkt. Under sit besøg i København i maj måned d. å. blev FNs generalsekretær spurgt om, hvorfor FN ikke kom spanske fanger til hjælp. Som svar herpå henviste generalsekretæren til art. 2, stk. 7, i De Forenede Nationers pagt, som siger — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere —:

„Intet i nærværende pagt skal give De Forenede Nationer ret til at gribe ind i forhold, der i det væsentlige hører ind under en stats egen jurisdiktion, eller forpligte medlemmerne til at forelægge sådanne forhold til bilæggelse i henhold til nærværende pagt.“

Som det vil være det ærede medlem bekendt, har man under FNs plenarforsamlinger beskæftiget sig med spørgsmålet om at udarbejde konventioner om menneskerettighederne. Fra flere sider, herunder fra dansk, erkendes det, at den i sig selv uforpligtende erklæring om menneskerettighederne, der blev vedtaget på FNs plenarforsamling i 1948, bør suppleres med et sæt af konventioner, som direkte vil binde medlemsstaterne. Indtil sådanne konventioner er færdigforhandlet, vedtaget, underskrevet og ratificeret, består der faktisk ikke det fornødne grundlag for at gribe ind i et anliggende som det, det ærede medlem her retter spørgsmål til mig om.

FNs menneskerettighedskommission, hvoraf Danmark i øjeblikket er medlem, har altså ingen beføjelse til at tage noget initiativ i anledning af klager over brud på menneskerettighederne. I en resolution, som blev vedtaget på De Forenede Nationers økonomiske og sociale råds samling i 1959, blev dette bekræftet. I henhold til nævnte resolution skal henvendelser vedrørende krænkelse af menneskerettighederne dog forelægges kommissionen på dens regelmæssige møder. Den klage, det ærede medlem har omtalt, må altså blive forelagt for menneskerettighedskommissionen i dens næste samling, der finder sted i begyndelsen af 1963. Foruden kommissionen vil

så også det pågældende medlemsland, som klagen er rettet imod, blive underrettet.

Selv om man altså desværre må erkende, at der ikke i dag består nogen retlig mulighed for, at FNs organer kan gribe ind, vil den danske FN-delegation naturligvis fortsætte sit arbejde på at skabe et internationalt anerkendt grundlag for en bedre sikring af menneskerettighederne.

Viviko: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for svaret. Jeg forstår altså, at der rent teknisk er en vanskelighed; men jeg forstår også på den højtærede udenrigsminister, at man i De Forenede Nationer vil gøre, hvad man kan for at arbejde videre med spørgsmålet om menneskerettighederne og herunder også have blikket meget stærkt rettet imod Spanien.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Herluf Rasmussen* til forsvarsministeren:

„Finder ministeren anledning til under indtryk af den seneste tragiske begivenhed i Kalundborg at skærpe den gældende instruks for opbevaring i hjemmet af hjemmeværnets våben?“

Herluf Rasmussen: Ved mit spørgsmål til den højtærede forsvarsminister tilsigter jeg ikke på nuværende tidspunkt at genoptage diskussionen om det hensigtsmæssige i, at hjemmeværnets personel skal have pligt til at opbevare og vedligeholde personlig udrustning. Det ærede medlem hr. O. Mathiasen var inde på det, da forslag til lov om hjemmeværnet var til behandling her i tinget, ved hvilken lejlighed den højtærede forsvarsminister udviste en i dette tilfælde højst uklædelig beskedenhed, idet han simpelt hen ikke ville svare det ærede medlem hr. O. Mathiasen. Men jeg håber sandelig ikke, at denne manglende vilje til at svare samtidig er udtryk for manglende interesse for de problemer, som i sikkerhedsmæssig henseende følger af den kendsgerning, at der i tusindvis af danske hjem oplagres farlige hel- og halvautomatiske våben.

Den sørgelige tildragelse i Kalundborg, hvor et ungt menneske bemægtigede sig en maskinpistol tilhørende faderen, der er hjemmeværnsmand, har afsløret to ting.